

Nye regeringstropper, trænet af belgiske officerer, på vej mod fronten. Få dage efter var de flygtet uden at løbne et skud, da oprørshæren rykkede frem. Fotos: Øjvind Kyrr

Skolegården i Bunagana er omdannet til køkken, hvor der bliver lavet mad af de fødevarer, som de flygtende kan finde på markerne. Nødhjælpsorganisationerne har de ikke set noget til.

pe skød herved,« oplyste den indiske FN-major Sharma og pegede på en nærliggende bjergtop, hvor man kunne skimte et skyttehul.

»De fik deroppe øje på en konvoj af regeringssoldater og begyndte at skyde på vejen, der ligger ved siden af skolen her. Da jeg hørte om det, udstationerede jeg soldater og to tanks.«

Klasselokalerne var blevet ommøbleret. Bænkerne stod stablet sammen, så gulvet kunne benyttes til at sove på. Men flygtningene fik ingen hjælp. De havde været på skolen i over en uge – og der var 10 tilsvarende spontane lejre i omegnen – uden at have set skyggen af en hjælpeorganisation.

Flygtningene er truet af sult, fordi de ikke får fødevarerhjælp af nødhjælpsorganisatio-

nerne, der enten – som Folkekirkens Nødhjælp – forlader landet eller har besvær med at skaffe midler. Desuden er de fordrevne i fare for at blive berøvet deres mad af sultne regeringssoldater, der har fået stjålet deres løn af deres officerer.

»Vi er overbebyrdede,« siger Imane Cherif i byen Goma, fire timers kørsel fra krigszonen. Hun er talskvinde for FN-organisationen Ocha, som koordinerer hjælpeorganisationernes arbejde.

»I forvejen sørgede vi for 505.000 interne flygtninge her i provinsen, og siden april er der kommet 220.000 til på grund af kampene med M-23.«

Ocha er i færd med at søge om nye donationer, især til mad og medicin, og derfor har det ikke været muligt at komme frem og hjælpe de nye »spontane lejre« i krigszonen. Men ud over penge er der et andet problem:

»Når vi skal uddele mad, vurderer vi forinden, om det forøger risikoen for flygtningene, at de får denne mad. Det sker nemlig tit, at sultne soldater ser det, hvorpå de plyndrer flygtningene. Det er især regerings-soldaterne, som er de værste til at stjæle fra de fordrevne – det sker hver dag.«

FN-soldater uden mod

Et alvorligt problem er også verdens største FN-styrke på 20.000 mand, der hedder Mo-

nusco (Mission de l'Organisation des Nations Unies pour la stabilisation en RD Congo).

Såvel officerer som soldater er berygtet for deres mangel på mod og motivation, når det gælder om at beskytte civilbefolkningen.

»Monusco opfylder ikke sin opgave,« siger Leena Lindqvist fra Den Finske Kirkehjælp.

»Jeg kender til landsbyer, der er blevet brændt eller plyndret af oprørsstyrker eller regeringssoldater, og når beboerne beder den nærliggende Monusco-delning om hjælp, får de ingen.«

Hun tilføjer:

»Bedre bliver det ikke af, at disse FN-styrker fra Indien, Bangladesh, Pakistan, Uruguay, Jordan – eller hvor de nu kommer fra – ikke kan tale med de lokale, endstige kan fransk, som er landets officielle sprog.«

Foreholder man talsmanden for Monusco, Alexandre Essome, en anklage som denne, svarer han:

»Vi har udstationeret vort mandskab mange steder i krigszonen for at skabe sikkerhed. Hvis ikke vi var i eksempelvis Bunagana, ville oprørerne utvivlsomt have angrebet byen. Dette er tegn på, at vi med den styrke, som Sikkerhedsrådet giver os mandat til, beskytter befolkningen.«

Denne udtalelse faldt, før Bunagana gjorde det.